

Forespørgsel til den højtærede Trafikminister, hvad der har bevi ket, at man nu standser og ikke mere vil anvende noget Beløb til Opførelse af Tjenestemandsboliger.

Jeg vil dernæst gerne rette en Henstilling til Indenrigsministeren angaaende Indkvarteringsforholdene. De nuværende Indkvarteringsforhold grunder sig paa en Forordning af 15. November 1816, jfr. Plakat af 4. December 1818 — lyder det. Det er en gammel Historie, og hele Ordningen vedrørende Indkvartering er i Virkeligheden ogsaa ganske forældet. Staten yder i Øjeblikket den svimlende Sum af 12¹/₂ Ø. om Sommeren og 14¹/₂ Ø. om Vinteren for at faa indkvarteret en Soldat. Hvis disse Soldater indkvarteres hos private, maa Kommunen skyde nogle Øre til, saa at den private Kvartervært faar 17 Ø. om Sommeren og 20 Ø. om Vinteren. Det er muligt, at disse Takster var passende for hundrede Aar siden, men de kan umuligt være det nu, hvor alle Priser er steget, og hvor Husleje og alle øvrige Udgifter, til Brændsel, Belysning o. s. v., ligger langt over, hvad der var gældende for hundrede Aar siden. Spørgsmaalet om en Revision af Indkvarteringsbestemmelserne har været fremme Gang paa Gang, men de skiftende Indenrigsministre, baade de tidligere Venstreministre, den tidligere radikale Indenrigsminister og de senere Venstreindenrigsministre, har afvist det og sagt: Lad os vente til senere hen, Forholdene er for Tiden saa usikre og uklare, det gaar ikke an at røre ved en Plakat af 1818, den maa vedblive at bestaa foreløbig. Saa var der de ekstraordinære Indkvarteringsforhold, saa skulde Forsvarslovene behandles, og derfor kunde man ikke røre ved Sagen, men nu, da de ekstraordinære Forhold er ophørt, synes jeg, Tiden maatte være inde til at tage Spørgsmaalet op til en grundig Revision, saa at Staten kommer til at betale Takster, der nogenlunde stemmer med, hvad Udgifterne er i Øjeblikket. Jeg skal erkende, at Staten det sidste Par Aar har ydet et ekstra Beløb af 15 Ø. pr. Manddag, saa at man kom op paa 32 og 35 Ø., men det gjaldt kun til 1. April 1922 og gælder altsaa ikke længere. Selv om jeg naturligvis forventer, at Ministeren, hvis der ikke sker en Revision, fremdeles vil gaa med til at bevilge de 15 Øre ekstra, synes jeg dog, det var rimeligt at gaa til en Revision af disse Bestemmelser.

Dernæst vil jeg rette en Henstilling til den højtærede Undervisningsminister vedrørende Statstilskuddet til kommunale Real-

skoler. I Januar Maaned i Aar indsendte Købstadforeningens Bestyrelse efter en Vedtagelse af Repræsentantskabet en Henstilling til Undervisningsministeren om at forhøje Tilskuddet til de kommunale Realskoler, saa at Tilskuddet til disse blev lige saa stort som det, der ydes til de private Realskoler. Man skulde synes, det var et meget beskedent Krav; Bevillingen til de kommunale Realskoler blev ogsaa for indeværende Aar forhøjet fra 80 000 til 105 000 Kr. Til Trods for denne Forhøjelse og til Trods for, at Staten ogsaa yder et Bidrag til Lærerlønningerne til de kommunale Realskoler, bliver dog Statens Bidrag til disse betydelig mindre end Bidraget til de private Realskoler. Selv om man er nok saa stor en Tilhænger af de private Realskoler, maa man dog finde det rimeligt, at der ydes et lige saa stort Tilskud til de kommunale som til de private Realskoler. Jeg ser her bort fra, at der er nogle Kommuner, som er saa stærkt begunstigede, at Staten betaler hele Udgiften til den højere Undervisning. Det er godt for de paagældende Kommuner, det kan de kun være glade ved, men de øvrige kan ikke være tilfredse dermed. Jeg retter derfor den Henstilling til Undervisningsministeren, at Beløbet forhøjes, saa at der ydes mindst lige saa meget til de kommunale som til de private Realskoler.

Jeg har derefter en Henstilling at gøre til Justitsministeren, som altid er villig til at tage Hensyn til de Ønsker, der kommer fra Rigsdagsmændene — det siger han i alt Fald. Jeg vil gerne henstille, at der tages lidt energisk fat paa de Automobilister, der kører hensynsløst paa vore Veje. Daglig kan man læse i Bladene om den ene Kørselsulykke efter den anden. For almindelige Mennesker staar det saaledes, at den Straf, der tilmaales paa dette Omraade, ikke altid staar i et rimeligt Forhold til Forseelsen. Jeg læser i Aften i et Blad, at en beruset Automobilist paakørte en Cyklist, som kom en Del til Skade, Straffen var 300 Kr. i Bøde, 350 Kr. i Erstatning og Fratagelse af Køretilladelse for et Aar. Naar det Aar er gaaet, kan den vedkommende igen køre videre, enten han er ædru eller beruset, indtil der sker en ny Ulykke. At Ulykken ikke blev større i det her omhandlede Tilfælde, var ikke Automobilistens Skyld, det var et Held, at Cyklisten ikke blev dræbt. Det er kun et enkelt Tilfælde og ikke af de værste, men man kan, som sagt, næsten hver Dag læse om Ulykker, som sker, fordi der køres hensynsløst. Jeg har ikke det mindste imod Automobiler, tværtimod, jeg mener, man